

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., ve věci

žalobce: **T. B.,**
bytem K Š, P.,
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně,
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
sídlem Zborovská 81/11, 150 00 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2016, č. j. X, sp. zn. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou dle části třetí, hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 10. 5. 2016, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu v Říčanech (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 2. 2014, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění zákona č. 48/2016 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítnuty námitky

žalobce proti záznamu bodů do registru řidičů jako neodůvodněné a byly potvrzeny záznamy 12 bodů v registru řidičů.

2. Žalobce namítá, že žalovaný zcela ignoroval rozhodování jiných odvolacích správních orgánů ve shodných věcech, a významně tak narušil jeho právní jistotu. Tento žalobní bod doplnil i odkazem na dvě konkrétní rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č. j. X a č. j. X. Dále také žalovaný nerespektoval odvolací důvody tím, že ignoroval předložené důkazní prostředky. V odvolání totiž žalobce napadal způsobilost podkladů, na jejichž základě byly zaznamenány body do bodového hodnocení žalobce, a tuto nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů žalobce proto ve své žalobě znovu opakuje. Podle žalobce nemůže být oznámení o spáchání přestupku dostatečným důkazem pro zaznamenání bodů do bodového hodnocení řidiče. Pro všechny pokutové bloky žalobce shodně uvádí, že obsahují chybnou právní kvalifikaci, vyvstává u nich pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž rozhodnutí v blokovém řízení vydal (není jasné, zda se přestupek stal na pozemní komunikaci nebo mimo ni), a dále neobsahují dostatečný popis skutku, který se měl stát, tak, aby jej nebylo možné zaměnit za jiný. Souhrnně žalobce namítá, že není bez důvodných pochybností patrné, komu a zejména kdy, kde a potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, a proto nelze připustit strohé a zkratkovité formulace na pokutových blocích, jak jinak bylo akceptováno v rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 28. 8. 2014, č. j. X. Na závěr žalobce namítá porušení principů dobré správy, neboť žalovaný nepostupoval v souladu se lhůtami, které mu stanoví správní řád.
3. Žalovaný ve vyjádření oproti tomu uvádí, že záznamy bodů do bodového hodnocení žalobce byly provedeny v souladu se zákonem a že žalobce v předložených námitkách neuvedl žádné konkrétní tvrzení k přestupkovému jednání ani neupřesnil okolnosti, na jejichž základě zpochybňuje osobu pachatele přestupků. Dle žalovaného tak není vadou žalobou napadeného rozhodnutí, jestliže nereaguje na konkrétní námitky, které nebyly v odvolání uvedeny a objevují se až v žalobě. K námitce nepřezkoumatelnosti podkladů pro záznam bodů žalovaný uvedl, že správní orgány obou stupňů přezkoumaly dané podklady a neshledaly jejich nezpůsobilost. Správní orgány obou stupňů měly k dispozici pokutové bloky, na kterých neshledaly žádné nedostatky, přičemž všechny pokutové bloky obsahují podpis žalobce, a tudíž není pochyb o tom, že souhlasil s projednaným přestupkem. Žalovaný proto na základě uvedených skutečností navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout a žádal o přiznání náhrady nákladů v paušální výši za písemné úkony ve věci.
4. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
5. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
6. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný vyjádřil souhlas s vydáním rozhodnutí bez jednání, žalobce pak na základě výzvy soudu neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že i on s tímto postupem souhlasil.

7. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 3. 7. 2013 bylo žalobci doručeno oznámení správního orgánu I. stupně o tom, že ke dni 26. 6. 2013 dosáhl v registru řidičů celkového počtu 12 bodů, přičemž byl vyzván k odevzdání řidičského průkazu ve lhůtě 5 pracovních dnů od doručení oznámení.
8. Dne 8. 7. 2013 doručil žalobce správnímu orgánu I. stupně námitky proti oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů. V námitkách uvedl, že je podává z důvodu, že si není vědom dosažení této zákonem stanovené hranice, přičemž vyjádřil zejména nesouhlas s posledním záznamem v tomto hodnocení, kterým měl 12 bodů dosáhnout, tedy zaznamenaným přestupkem ze dne 26. 6. 2013. Sdělil, že si není vědom, že by daný přestupek spáchal a že by s ním byl pravomocně projednán. Dále žalobce uvedl, že nesouhlasí s právní kvalifikací ostatních zaznamenaných skutků a vyjádřil domněnku, že byly dané zápisy do bodového hodnocení řidičů provedeny v rozporu se zákonem. Žalobce žádal o podrobné seznámení se zaznamenanými rozhodnutími v bodovém hodnocení.
9. Součástí spisu jsou oznámení o přestupku ze dne 16. 2. 2011 (nedání přednosti v jízdě na kruhovém objezdu s následkem dopravní nehody) a dále oznámení o přestupku ze dne 27. 6. 2013 (nepřipoutání se bezpečnostním pásem). Dále je součástí spisu výpis z bodového hodnocení řidiče ze dne 27. 6. 2013, ve kterém je uvedena následující historie bodového hodnocení žalobce: „26. 6. 2013, přestupek dle § 125c/1k 361/2000 Sb., rozhodl Policie České republiky Kamenice, 3 body; 13. 9. 2012, přestupek dle § 125c/1f 4 361/2000 Sb., rozhodl Městská Policie Praha, 2 body; 10. 11. 2011, přestupek dle § 125c/1f 3 361/2000 Sb., rozhodl Policie České republiky Praha, 3 body; 15. 2. 2011, přestupek dle § 22/1f 8 200/1990 Sb., rozhodl Policie České republiky Praha, 4 body“.
10. Při ústním jednání dne 31. 7. 2013 byla žalobci dána možnost seznámit se se spisovým materiálem. Žalobce v té souvislosti vyjádřil pochybnosti o skutečích uvedených v oznámeních o uložení blokových pokut a dále požádal o přerušení správního řízení dle ustanovení § 64 odst. 2 a 4 správního řádu na 60 dnů. Správní orgán I. stupně žádosti o přerušení správního řízení vyhověl a usnesením ze dne 31. 7. 2013 přerušil řízení do doby pravomocného rozhodnutí v přezkumném řízení ve věci řízení o přestupku žalobce, nejdéle však do 30. 9. 2013. Dne 3. 10. 2013 správní orgán I. stupně obdržel od zmocněnce žalobce vyjádření, ve kterém žalobce namítal nekompletnost podkladů, žádal o doplnění kopií pokutových bloků a zcela nekonkrétně uváděl, že přestupky nespáchal a spáchat ani nemohl, neboť byl toho času na jiném místě.
11. Správní orgán I. stupně si proto vyžádal od příslušných orgánů kopie pokutových bloků o výše uvedených přestupcích. Součástí spisu jsou tak i jednotlivé pokutové bloky:
 - pokutový blok ze dne 10. 11. 2011, č. X, kterým byla T. B. narozenému dne ... (uvedena je i část rodného čísla za lomítkem), bytem O., R., uložena pokuta 1 000 Kč za přestupek dle „§ 125c/1f zák. č. 361/2000 Sb.“ popsany takto: „09:49 náb. kpt. J., P., § 18/4 z.č. 361/2000 Sb. 50/90/87 1ST 6303 A. modrá“
 - pokutový blok ze dne 13. 9. 2012, č. G 0605457, kterým byla T. B. r. č. X, bytem O., R., uložena pokuta 1 000 Kč za přestupek dle § 152c/1f 4 zák. č. 361/2000 Sb. popsany takto: „1ST6303 23. 5. 2012 ve 20²³ hod S., P. Překročení rychlosti: 50/67/64 km/hod“
 - pokutový blok ze dne 15. 2. 2011, č. X, kterým byla T. B. narozenému dne X (uvedena

je i část rodného čísla za lomítkem), bytem O., R., uložena pokuta 2 500 Kč za přestupek popsany takto: „Dnes v 17³⁰ h X, D. x N.; 4a, 4b, 4c, 22/5 z. č. 361/2000 Sb., nedání přednosti na kruhovém objezdu, DN“

- pokutový blok ze dne 26. 6. 2013, č. X, kterým byla T. B. narozenému dne X (uvedena je i část rodného čísla za lomítkem), bytem O., R., uložena pokuta 100 Kč za přestupek dle „§ 125c/1 k zák. č. 361/2000 Sb.“ popsany takto: „14:15 26.6.2013 K. R. u B. § 6/1 a) z. č. 361/2000 Sb. řidič nebyl za jízdy připoután bezp. pásem X A. černá“.
- 12. V návaznosti na výzvu k seznámení se se spisem proběhlo dne 11. 11. 2013 ústní jednání, kterého se zúčastnil zmocněnec žalobce a pořídil si fotokopie všech čtyř vyžádaných pokutových bloků. Následně byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost o přerušení správního řízení a žádost o vymazání záznamu ze dne 10. 11. 2011 v evidenční kartě řidiče s tím, že byl dle žalobce zapsán na základě nezpůsobilého pokutového bloku, který neobsahoval právní kvalifikaci. Žalobce k žádosti přiložil podnět k zahájení přezkumného řízení Krajskému ředitelství policie Středočeského kraje ve věci blokové pokuty X ze dne 26. 6. 2013. Posléze pak správní orgán I. stupně obdržel vyrozumění o prošetření podnětu k přezkumnému řízení, ze kterého vyplývá, že důvody pro zahájení přezkumného řízení v uvedené věci shledány nebyly.
- 13. Správní orgán I. stupně proto nevyhověl žádosti o další přerušení správního řízení a 21. 2. 2014 vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým zamítl námitky žalobce jako neodůvodněné a potvrdil provedené záznamy 12 bodů ke dni 26. 6. 2013. Správní orgán I. stupně prošetřil záznamy bodů za jednotlivé přestupky a neshledal žádné pochybení. Všechny přestupky byly s žalobcem projednány v blokovém řízení a ten s blokovými pokutami souhlasil a pokutu zaplatil nebo si převzal složenku a pokutový blok na pokutu na místě nezaplacenou. Dle správního orgánu I. stupně, který si vyžádal jednotlivé pokutové bloky, obsahují tyto pokutové bloky veškeré náležitosti, tj. jméno, příjmení přestupce, datum narození, bydliště, ověření totožnosti přestupce dle občanského průkazu a řidičského průkazu, paragrafové znění přestupku, popis přestupkového jednání včetně podpisu osoby, která pokutu na místě zaplatila. Vzhledem k takto shromážděným podkladům a jejich náležitému prozkoumání dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že podané námitky jsou neodůvodněné a zamítl je.
- 14. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, které následně na výzvu doplnil o námitky, že správní orgán I. stupně nezajistil způsobilé podklady pro rozhodnutí ve věci záznamu bodů, „zanedbal pohled na předběžné otázky stanovené v řízení“ a učinil prvostupňové rozhodnutí nepřesvědčivým a nepřezkoumatelným tím, že v různých částech používá nejednotně zkratky pro označení zákona o silničním provozu a za zkratkou „Sb“ v označení zákona nepíše tečku a čárku („Sb.,“). Obecně pak namítl, že existuje-li rozumná pochybnost, že se jednání dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout bez nepochybného prokázání skutkového děje.
- 15. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 30. 3. 2016 odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu potvrdil. V odůvodnění uvedl, že správní orgán I. stupně při rozhodování o námitkách vychází z pravomocných rozhodnutí, která jsou proto pro správní orgány závazná, dokud není v rámci mimořádných opravných prostředků příslušným správním orgánem rozhodnuto o opaku. Žalovaný nezjistil žádné procesní vady, které by zakládaly nesprávnost či nezákonnost postupu

správního orgánu I. stupně, a taktéž při přezkumu hmotněprávní stránky dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s platnými právními předpisy, neboť ověřil soulad oznámení o uložení pokuty s doloženými pokutovými bloky a neshledal v daných dokumentech rozpor. Dále není dle žalovaného pochyb o tom, že by výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně nesplňoval podmínky § 68 odst. 2 správního řádu, jestliže je ve výroku rozhodnutí zcela určitě a jednoznačně vymezen předmět řízení, účastník i jeho zmocněnec. V prvostupňovém rozhodnutí shledal žalovaný drobné formální vady spočívající v nepřesném označení právních norem, to však nezakládá nepřezkoumatelnost či nezákonnost rozhodnutí. Podaný podnět žalobce k zahájení přezkumného řízení ve věci pokutového bloku je pak mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí, avšak není řešením předběžné otázky, na níž by záviselo vydání rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 57 odst. 1 správního řádu, neboť by muselo jít o otázku, o které dosud pravomocně rozhodnuto nebylo. Protože bylo v blokovém řízení pravomocně rozhodnuto, nelze institutu předběžné otázky použít. Žalobci bylo rozhodnutí žalovaného doručeno dne 12. 4. 2016.

16. Prvním žalobním bodem žalobce namítá, že žalovaný ignoroval předložené důkazní prostředky v přesvědčení, že není důvod se způsobilostí podkladů pro záznam bodů vůbec zabývat. Žalobce znovu předkládá rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č. j. X, na kterém demonstruje, že se uvedený odvolací orgán jednoznačně zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí (v blokových řízeních) a také že jednotlivá rozhodnutí (v blokových řízeních) po posouzení označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Odvolávajíc se na zásadu legitimního očekávání dle správního řádu, má žalobce za to, že by všechny správní orgány, a zejména pak krajské úřady, kterých je jen 14, měly rozhodovat obdobné případy totožně.
17. K tomuto žalobnímu bodu předně soud musí konstatovat, že žalobcovo tvrzení, že se žalovaný odmítá způsobilostí takových podkladů (zde pokutových bodů) zabývat, nemá oporu ve spisu, neboť z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný zabýval jak tím, zda správní orgán I. stupně při zapisování bodů do bodového hodnocení řidiče postupoval v souladu se zákonem (tedy v souladu s oznámeními o spáchání přestupku), tak tím, zda následně po podání námitek žalobcem prověřil i další okolnosti osvědčující spáchání jednotlivých přestupků. Jak soud zjistil, žalovaný se v první řadě zabýval námitkou ohledně posledně spáchaného přestupku, tedy přestupku ze dne 26. 6. 2013 a v této souvislosti konstatoval, že *„správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, když záznam 3 bodů provedl na základě Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, respektive zcela v souladu s ustanovením § 123b odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., kdy uvedené oznámení koresponduje s doloženým pokutovým blokem.“* Dle žalovaného bylo dále nade vši pochybnost seznatelné, že žalobci *„byla dne 26. 6. 2013 uložena bloková pokuta (pokutový blok č. X, série X) za přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., jehož skutkovou podstatu naplnil porušením povinnosti stanovené v § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., kdy nebyl za jízdy vozidla připoután na sedadle bezpečnostním pásem“*. Dle zjištění žalovaného obsahoval pokutový blok veškeré zákonné náležitosti, tedy bylo jasné uvedeno místo a čas spáchání přestupku, došlo ke ztotožnění osoby žalobce a v neposlední řadě bylo uvedeno i samotné protiprávní jednání. Žalovaný se tak oproti tvrzení žalobce zabýval způsobilostí podkladů pro evidenci bodů do bodového hodnocení řidiče. Žalovaný se přitom nezabýval pouze

přestupkem ze dne 26. 6. 2013, ale zabýval se i podklady pro všechny ostatní přestupky, jichž se měl žalobce dle záznamu dopustit. A jak plyne z rozhodnutí žalovaného, „*odvolací orgán posoudil a přezkoumal i ostatní záznamy bodů, které byly součástí celkového počtu 12 bodů a uvádí, že ani v těchto případech neshledal žádné pochybnosti vykazující nezákonnost postupu při záznamu bodů. Veškeré body byly zaznamenány zcela v souladu s přílohou zákona č. 361/2000 Sb., a jejich počty odpovídají jednotlivým protiprávním jednáním, kterými odvolatel naplnil skutkové podstaty přestupků, za které byly uloženy blokové pokuty. Vyžádané pokutové bloky obsahují veškeré obligatorní náležitosti upravené § 85 odst. 4 zákona č. 200/1999 Sb., o přestupcích ve znění pozdějších úprav, kdy jsou na nich zcela jasně a určité uvedena místa a časy spáchání přestupků, došlo ke ztotožnění osoby odvolatele, byla určena i samotná protiprávní jednání, na základě kterých správní orgán I. stupně odvolateli v rámci bodového hodnocení řidičů zaznamenal příslušné počty bodů a uvedený obsah odvolatel vždy potvrdil svým podpisem*“.

18. Uvedený žalobní bod nemá oporu ve spisu, neboť soud ověřil, že se jak žalovaný, tak správní orgán I. stupně zabývaly způsobilostí podkladů pro zápis bodů do bodové evidence řidiče. Pokud se snad žalobce ve správním řízení domáhal revize přímo pokutových bloků, odkazuje soud na ustálenou judikaturu týkající se presumpce správnosti správních aktů (pokutových bloků), konkrétně na rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. X, ve kterém dospěl NSS k závěru, že „*[s]právní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci)*“. Není pochyb o tom, že se jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný zabývali podklady pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče za spáchané přestupky a s vědomím toho, že oznámení o uložení pokuty není nezpochybnitelný důkaz, si správní orgán I. stupně vyžádal od příslušných orgánů i podklady pro toto oznámení, tedy jednotlivé pokutové bloky. Správní orgán I. stupně řádně ověřil soulad těchto podkladů s oznámeními o uložení pokut, potažmo se záznamy v bodovém hodnocení řidiče a dospěl k závěru, že není pochyb o spáchaných skutcích a není rozporu mezi spáchanými skutky a záznamy v bodovém hodnocení řidiče.

19. K výše uvedenému navíc soud konstatuje, že správní orgán I. stupně postupoval v případě, že si vyžádal kopie pokutových bloků nad rámec nezbytných povinností pro vypořádání námitek zaslaných žalobcem, neboť jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012, č. j. X, správní orgán není povinen si vyžádat další důkazy prokazující oprávněnost záznamu daných přestupků do karty řidiče vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo si jej není vědom, ale že „*je třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, popřípadě svá tvrzení podloží*“.

navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje.“ Nutno podotknout, že námitky žalobce byly velmi obecného charakteru, a žalobce neposkytl jakékoliv konkrétní individualizované informace, které by byly způsobilé zpochybnit spáchání daných přestupků. Správní orgán I. stupně si ku prospěchu věci vyžádal jednotlivé pokutové bloky, aby nade vší pochybnost ověřil pravdivost informací uvedených v oznámeních o spáchání přestupků, na jejichž základě došlo k zapsání bodů do bodového hodnocení řidiče. Tím, že ověřil soulad obsahu vyžádaných pokutových bloků a dříve obdržených oznámení o spáchání přestupků, pak spolehlivě vyvrátil nepodložené a obecné námitky žalobce spočívající ve zpochybňování totožnosti pachatele přestupku, neboť nebylo pochyb o skutečích zaznamenaných na pokutových blocích, ani o identifikaci ztotožněného pachatele, kterým byl ve všech případech žalobce. Správní orgán I. stupně současně na všech pokutových blocích ověřil, že byly podepsány žalobcem, který tak v okamžiku blokového řízení projevil souhlas a srozumění se zjištěným skutkovým stavem a podmínkami blokového řízení. Jak přitom uvádí i NSS v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. X (srov. odst. 25), „[p]rávě ochota zaplatit pokutu v blokovém řízení je podmínkou sine qua non blokového řízení, při jejímž splnění se bez dalšího vychází z toho, že je přestupek spolehlivě zjištěn, nestačí jej vyřídit domluvou a že jsou splněny všechny podmínky blokového řízení stanovené v § 84 odst. 1 zákona o přestupcích. S ohledem na zásadu vigilanti bus iura (nechť každý střeží svá práva) se obviněný z přestupku udělením souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení vzdává možnosti zajištění dalších důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného zjišťování skutkového a právního stavu věci v běžném správním řízení, akceptuje skutková zjištění a z nich vyplývající závěry o spáchání přestupku a jeho právní kvalifikaci, které byly učiněny v blokovém řízení. V důsledku toho pak nabývají závěry přestupkového orgánu charakter nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce. Povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení.“

20. K namítanému nedodržení zásady legitimního očekávání zakotvené v § 2 odst. 4 správního řádu soud uvádí, že k porušení této zásady oproti tvrzení žalobce nedošlo, neboť žalovaný i správní orgán I. stupně se podklady (pokutovými bloky) pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče zabývaly, a jejich rozhodnutí jsou tedy v souladu s rozhodnutími Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, která žalobce na podporu své argumentace předkládá. Lze tedy uzavřít, že první žalobní bod není důvodný.
21. Dalšími žalobními body žalobce namítá nezpůsobilost jednotlivých podkladů pro provedení záznamu bodů do evidence registru řidičů. Obecně namítá za nedostatečné vymezení přestupku spočívajícího v porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem slovním označením „neužil bezpečnostní pásy“, „nepřipoután bezp. pásem“, „nepřipoután BP“, „pásy“ apod., neboť z ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu plyne, že z vydaného rozhodnutí musí být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a jako řidič motorového vozidla, neboť např. takový přestupek spáchaný spolujezdcem bodovému hodnocení nepodléhá. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti pak podle žalobce nemůže být dostatečné označení přestupkového jednání slovy „rychlost“, „R“, „RJ“, „rychlost v obci (mimo obec)“. Z rozhodnutí podle žalobce také musí být patrné, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, aby bylo možno vyloučit, že se přestupek stal mimo pozemní

komunikaci. Žalobce též zdůrazňuje, že údaje v rozhodnutí musí být čitelné a srozumitelné.

22. Žalobce rozporuje náležitosti jednotlivých pokutových bloků, protože dle jeho názoru neobsahují správnou právní kvalifikaci, neboť je v nich zkratkovitě citován zákon. Místo kvalifikace dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 316/2000 Sb., o provozu na silničních komunikacích, obsahují pokutové bloky znění „§6/1a z.č. 361/2000 sb“, ačkoliv dle volně citované (blíže však neidentifikované) judikatury NSS má platit, že rozhodnutí v blokovém řízení má náležitosti kladené zákonem pouze při spojení srozumitelné právní kvalifikace, která postih takového jednání předpokládá, a skutkové věty. Dle žalobce však v pokutových blocích není seznatelné místo spáchání přestupkového jednání, není uvedena kilometráž komunikace a ani vyličenno přesné místo spáchání přestupku. Pokud jde o popis skutku, žalobce namítá, že v pokutovém bloku z 25. 6. 2013 je uvedena pro popis skutku nedostatečná formulace „neužil BP“, v pokutovém bloku z 13. 9. 2012 je jen formulace „rychlost“, na pokutovém bloku z 10. 11. 2011 má být zase zapsáno jako popis skutku pouze „R“ a konečně na pokutovém bloku z 15. 2. 2011 má být popis skutku zaznamenán formulací „přednost“.
23. I k těmto žalobním bodům musí soud konstatovat, že žalobní tvrzení nemá oporu ve správním spise, neboť pokud žalobce rozporuje, že je v pokutovém bloku ze dne 25. 6. 2013 jako popis skutku užita formulace „neužil BP“, ve spise správního orgánu I. stupně žádný pokutový blok z 25. 6. 2013 není. Nachází se zde pouze pokutový blok z 26. 6. 2013, který měl žalobce zřejmě na mysli, a tento pokutový blok obsahuje formulaci „řidič nebyl za jízdy připoután bezp. pásem“, což soud považuje za jednoznačný popis skutku. Ostatně i v případě dalších pokutových bloků jsou žalobcova tvrzení nepravdivá. V pokutovém bloku z 13. 9. 2012 není uvedeno „rychlost“, jak uvádí žalobce, ale je zde vyplněno „překročení rychlosti: 50/67/64 km/hod“. V pokutovém bloku ze dne 10. 11. 2011 také není popis skutku nahrazen pouze písmenem „R“, ale je zde vyplněno „50/90/87“. K těmto dvěma pokutovým blokům soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. X, který uzavřel, že obdobné vymezení skutku překročení nejvyšší povolené rychlosti na pokutovém bloku (v daném případě textem „50/69/66“) je dostatečně srozumitelné a není zaměnitelné s jiným jednáním, protože je zapsáno v kombinaci s konkrétním odkazem na znění zákona, v němž je přestupek zakotven (v kombinaci s údajem „§ 18/4 z.č. 361/2000 Sb.“). Oba žalobcem zpochybňované pokutové bloky přitom obsahují detailnější nebo stejně detailní popis, jaký měl k dispozici ve zmiňovaném rozsudku NSS, a proto má soud za to, že není pochyb o tom, jakých přestupků se žalobce dopustil. Je-li dále zpochybňován i pokutový blok z 15. 2. 2011, kde má být dle žalobce formulace „přednost“, ani toto nemůže soud potvrdit, protože na pokutovém bloku, který je součástí správního spisu, je ze dne 15. 2. 2011 evidován skutek „nedání přednosti na kruhovém objezdu, DN“. I tento pokutový blok je v kombinaci s uvedením paragrafového odkazu na konkrétní zákon srozumitelný a nebudí pochybnosti o tom, jakého přestupku se měl žalobce dopustit.
24. Soud k uvedeným pokutovým blokům souhrnně doplňuje, že není důvod ani pochybovat o tom, že by nebylo jednoznačné, komu, kdy a kde byla uložena pokuta. Všechny pokutové bloky obsahují identifikační údaje žalobce (jméno, příjmení, bydliště, datum narození, případně rodné číslo a dále též číslo řidičského, popř. občanského průkazu), místo spáchání přestupku označením ulice, doplněné někdy i bližším místním

určením (u B.) či označením křižovatky, a konečně i časové určení spáchání přestupku v hodinách a minutách. Je-li označena konkrétní ulice, nemůže být ani pochyb o tom, že by se přestupek stal mimo pozemní komunikaci. Stejný závěr ostatně plyne i z právní kvalifikace, jež byla na každém z pokutových bloků dostatečně srozumitelně uvedena a která vylučuje, že by se mohlo jednat o přestupková jednání, za něž se body v evidenční kartě nezaznamenávají (nepřipoutaný spolujezdec) nebo s nímž je spojen nižší počet bodů, než byl zapsán. Uvedená právní kvalifikace, s níž žalobce podpisem jednotlivých pokutových bloků souhlasil, také vylučuje, že by se mohlo jednat o jednání, jež přestupkem nebyla (např. nepřipoutání řidiče při couvání či u stojícího vozidla). I u tohoto žalobního bodu proto soud konstatuje, že není důvodný.

25. Posledním žalobním bodem pak žalobce namítá porušení principů dobré správy v důsledku toho, že žalovaný nepostupoval v souladu se lhůtami, které mu pro rozhodování stanoví správní řád.
26. Soud dává žalobci za pravdu, že žalovaný nedodržel lhůtu stanovenou v § 71 správního řádu, a porušil tak ustanovení § 90 odst. 6 správního řádu, aniž by bylo ze správního spisu zřejmé, proč k nedodržení lhůty došlo, avšak samo nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, protože nemá vliv na zákonnost jeho výroku. Právní řád v souvislosti s nečinností správních orgánů nabízí zvláštní prostředky ochrany, které mohl žalobce využít, pokud se cítil nadměrnou délkou odvolacího řízení dotčen. Ani tento žalobní bod proto soud nevyhodnotil jako důvodný.
27. Soud v závěru ještě konstatuje, že žalobcem podaná žaloba obsahovala v převážné většině velmi obecně vymezené žalobní body bez dostatečné míry individualizace a vztahu ke konkrétnímu případu. Soudu je známo, že zástupce žalobce používá v podstatě formalizované typy žalob se stále stejnými návrhy důkazů, a proto chce soud zdůraznit závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. X, podle něž *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej, není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty.“* Nejen že žalobní body žalobce vymezil velmi obecně, ale často ani neměly podklad ve skutkovém stavu a ve správním spise a navíc obsahovaly odkazy na skutkové okolnosti ze zcela jiných případů, jež jsou naprosto irelevantní pro toto soudní řízení. Nebylo tak mnohdy důvodu se k nim blíže vyjadřovat, neboť se skutkové situace daného případu zjevně nedotýkají. Z tohoto důvodu také soud neprováděl dokazování k žalobě přiloženými pokutovými bloky a rozhodnutími, neboť se týkaly osob odlišných od žalobce a zcela jiných skutků. Je tak nutno zkritizovat praxi zástupce žalobce, který využívá totéž znění žaloby pro skutkově odlišné případy, byť se týkají shodného právního institutu.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

28. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 8. s. ř. s.).
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou

administrativní činnost. K požadavku žalovaného, aby mu soud přiznal právo na náhradu hotových výdajů ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. X, odkazuje soud na závěr Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku dne 25. 8. 2015, č. j. X, že závěry zmíněného nálezu nedopadají (s ohledem na její specifika) na oblast správního soudnictví. Právo na náhradu nákladů řízení proto nemá žádný z účastníků řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. února 2018

Olga Stránská v. r.
předsedkyně senátu